

РЕЙ БРЕДЪРИ ПРИСТИГАНЕ И ЗАМИНАВАНЕ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

Никой ден не е започвал с по-възвишено сърце и по-свеж дух. Никоя утрин не е била по-зелена от тази, открила пролетта във всичко и във всеки дъх. Птиците летяха опиянени, къртици и други животинки излизаха от дупките и плъзваха по камъните, напълно забравили, че рискуват живота си. Небето беше Пасификът, Карибите и Индийският океан заедно, увиснали в огромен прилив над градчето, което отърсваше от хилядите си прозорци праха на зимата. Вратите се отваряха широко. Подобно на прибой, вълна след вълна изпрани завеси се просваха на тънките като струни стоманени въжета в задните дворове.

А накрая меката сладост на този необикновен ден призова две души да излязат хипнотизирани на верандата като мрачни фигурки от швейцарски часовник. Г-н и г-жа Алегзандър, прекарали двадесет и четири месеца заключени в овехтялата си къща, усетиха как отдавна забравени криле се размърдват върху лопатките им, когато слънцето стопли старите им кокали.

— *Помириши* само!

Г-жа Алегзандър отпи опияняваща глътка въздух и се завъртя обвинително към къщата.

— Две години! Сто шейсет и пет шишета меласа за гърло! Десет паунда сяра! Дванайсет кутии приспивателни! Пет ярда бархет за компреси! А синапеното масло? Махай се! — Удари с длан по къщата. Обърна се към пролетния ден и разпери ръце. От слънцето в очите ѝ блеснаха сълзи.

Чакаха. Все още не бяха съвсем готови да се откъснат от двете години, през които се грижеха един за друг. Разболяваха се поред, приемаха, но никога не се наслаждаваха особено на перспективата да прекарат още една вечер заедно след шестстотин други подобни, без да видят друго човешко лице.

— Че ние тук сме напълно непознати. — Съпругът ѝ кимна към сенчестите улици.

И си спомниха как бяха спрели да отварят, щом на вратата се звъннеше, как държаха кепенците на прозорците спуснати от страх, че някой неканен ярък слънчев лъч може да ги разпердушини и да ги превърне в прашни призраци.

Но сега, в този искрящ като фонтан ден, когато здравето им чудодейно се беше върнало, старите г-н и г-жа Алегзандър слязоха

колебливо по стълбите и излязоха в града също като туристи от другия край на света.

Когато стигнаха до главната улица, г-н Александър каза:

— Не сме чак толкова стари. Просто се чувстваме стари. Че аз съм на седемдесет и две, а ти само на седемдесет. Отивам да купя нещо специално, Елма. Ще се срещнем тук след два часа!

И се разлетяха в различни посоки, отървали се най-сетне един от друг.

Половин пресечка по-нататък г-н Александър мина покрай някакъв магазин за дрехи, видя манекена зад витрината и замръзна на място. Виж, виж само! Слънчевите лъчи стопляха розовите бузи, червените като ягоди устни, лаковосините очи, меките като прежда жълти коси. Стоя като омагьосан цяла минута, докато внезапно зад витрината не се появи истинска жена, която започна да я подрежда. Когато вдигна очи, тя видя г-н Александър с идиотска младежка усмивка на лицето. Усмихна му се в отговор.

„Ама че ден! — помисли си той. — Мога да пробия дупка в дъсчена врата. Мога да метна котка над сградата на градския съвет! Махни се от пътя ми, старче! Чакай! Това не е ли огледало? Няма значение. Мили Боже! Наистина съм жив!“

Г-н Александър влезе в магазина.

— Искам да купя нещо! — заяви той.

— Какво по-точно? — попита красивата продавачка.

Той се огледа глуповато.

— Ами да кажем, един шал. Точно така, шал да бъде.

Примигна към многобройните шалове, които тя му донесе с усмивка. От нея сърцето му се разбушува и се наклони като жироскоп, от което светът изгуби равновесие.

— Изберете този, който бихте носили вие. Него ще взема.

Тя подбра шал с цвета на очите му.

— За съпругата ви ли е?

Подаде ѝ петдоларова банкнота.

— Сложете го.

Тя се подчини. Той се опита да си представи главата на Елма, стърчаща над него. Не успя.

— Задръжете го — каза ѝ. — Ваш е.

И излезе през обляната от слънчева светлина врата. Кръвта пееше във вените му.

— Господине! — извика момичето, но него вече го нямаше.

Г-жа Алегзандър най-много искаше обувки и затова щом като се раздели със съпруга си, влезе в първия попаднал ѝ магазин. Но не преди да пусне монета в машината за парфюм и да пръсне мощна струя върбинка върху мършавата си като на врабче шия. Спреят полепна по нея като утринна мъгла и така тя се гмурна в магазина за обувки, където красив млад мъж с очи на кошута, черни извити вежди и коса с блясъка на обработена кожа пощипваше глезените ѝ, милваше като с перце ходилата, галеше пръстите ѝ и обръщаше такова внимание на краката ѝ, че по тях плъзна мека, топла руменина.

— Мадам има най-малкия крак, който съм виждал тази година. Необичайно малък.

Г-жа Алегзандър цялата беше едно огромно сърце, което туптеше толкова гръмко, че на продавача му се наложи да го надвиква.

— Мадам да бъде така добра да натисне!

— Ще желае ли мадам да пробва друг цвят?

Когато тя си тръгна с три чифта обувки, той пое лявата ѝ ръка и опипа многозначително и преценяващо пръстите ѝ. Тя се разсмя странно и забрави да каже, че не носи брачната си халка, че пръстите ѝ са били подути толкова години от болестта, че сега пръстенът лежеше покрит с прах. На улицата отново застана с монета в ръка пред пръскащата върбинка машина.

Г-н Алегзандър крачеше по улиците с големи пружиниращи крачки или с танцови стъпки от удоволствие, че среща хора. Най-сетне спря, леко уморен, но без да си го признае, пред магазина за пури. Там, сякаш не бяха минали няколкостотин странни дни, стояха г-н Блийк, г-н Грей, Самюел Сполдинг и Дървения индианец. Нахвърлиха се върху г-н Алегзандър, започнаха да го опипват и ръгат невярващо.

— Джон, върна се от оня свят!

— Довечера ще дойдеш ли в клуба?

— Разбира се?

— А на срещата на Странните птици утре вечер?

— Там съм! — Поканите се носеха около него като топъл ветрец.

— Стари приятели, как ми липсвахте само! — Искаше му се да награби всички, дори Индианеца. Запалиха му безплатна пура и го почерпиха с пенлива бира в съседното заведение, зелено като джунгла от цвета на бiliarдните маси.

— Цяла седмица, като се започне от довчера! — извика г-н Алегзандър. — Къщата е отворена. С жена ми каним всички ви, стари приятели. Барбекю! Питиета и забави!

Сполдинг смаза ръката му.

— Тя няма ли да е против за довчера?

— Не и Елма.

— Тогава ще дойда да те взема в осем.

— Чудесно!

И г-н Алегзандър полетя като топка испански мъх, понесена от вятъра.

След като излезе от магазина, г-жа Алегзандър можеше лесно да бъде открита из улиците на градчето по морето жени около нея. Тя беше център на пазарлъци, дамите говореха една през друга, всички приказваха, смееха се, предлагаха и приемаха едновременно.

— Довечера, Елма. В клуб „Напръстник“.

— Мини да ме вземеш!

Останала без дъх, зачервена, тя си проби път през множеството, стигна до отсрещния тротоар, погледна назад като човек, който се взира за последен път в океана, преди да продължи към вътрешността, и забърза нататък по булеварда. Броеше на пръсти срещите, които си бе уговорила за следващата седмица — с дружеството „Елм Стрийт“, с Женската патриотична лига, Кошничарките и елитния театрален клуб.

Часовете препускаха с бясна скорост. Градският часовник отмери един следобед.

Г-н Алегзандър стоеше на ъгъла, гледаше със съмнение часовника си и го тръскаше, като мърмореше нещо под нос. На

отсрещния ъгъл чакаше някаква жена и след десетина минути г-н Александър пресече улицата.

— Извинете, но май часовникът ми не е верен — каза той, като я приближаваше. — Можете ли да ми кажете колко е часът?

— Джон! — изписка тя.

— Елма! — викна той.

— През цялото време бях тук — рече тя.

— А аз — ей там!

— Имаш нов костюм!

— А ти си с нова рокля!

— Нова шапка.

— Също като твоята.

— Нови обувки.

— А твоите стават ли ти?

— Убиват.

— И моите.

— Елма, взех билети за съботното представление! И направих резервации за Грийнтаунския пикник идния месец! Какъв е този парфюм, който си сложила?

— А твоят одеколон какъв е?

Дълго време стояха, загледани един в друг.

— Е, да се връщаме у дома. Чудесен ден, нали?

Заскърцаха с новите си обувки.

— Великолепен! — усмихнато се съгласиха и двамата. Но после се спогледаха с крайчеца на окото си и нервно извърнаха погледи.

Къщата им беше мрачносинкава. Сякаш от свежия и зелен пролетен следобед влизаха в пещера.

— Какво ще кажеш за лек обяд?

— Не съм гладна. А ти?

— И аз.

— Определено харесвам новите си обувки.

— И аз моите.

— Е, какво ще правим до края на деня?

— Можем да идем на кино.

— След като си починем малко.

— *Не си уморена!*

— Не, не, не съм — припряно възкликна тя. — *А ти?*

— Не, не! — побърза да отговори той.

Седнаха и почувстваха успокояващия сумрак и прохлада на стаята след ослепително яркия топъл ден.

— Мисля да разхлабя малко обувките — каза той. — Само ще развържа възлите.

— Май ще направя същото.

Развързаха връзки и разкопчаха катарамите.

— Може и шапките да свалим!

Махнаха шапките.

Той я погледна. Четиридесет и пет години. Женен съм за нея от четиридесет и пет години. Че нали си спомням... и онзи път в Милс Вали... а после и онзи ден... преди четиридесет години карахме към... да... да. Поклати глава. Много време беше минало.

— Защо не си махнеш вратовръзката? — предложи тя.

— Трябва ли, щом след малко излизаме? — попита тя.

— Само за момент.

Гледаше го как сваля вратовръзката си. Добър брак беше. Помагахме си един на друг. Хранеше ме, миеше ме и ме обличаше, когато бях болна, грижеше се добре за мен... Четиридесет и пет години, а меденият месец в Милс Вали... сякаш беше завчера.

— Защо не разкараш обещаните — предложи й той. — И те са нови, нали? Изглеждат ми тежки.

— *Наистина* натежават малко. — Махна ги.

Седяха в удобните си меки столове до застланите със зелено сукно масички, върху които бяха наредени шишенца с арника, хапчета и капсули, серуми, сиропи за кашлица, възглавнички, ремъци и кесии, мазила, мехлеми, лосиони, инхалатори, аспирин, хинин, прахчета, оръфани от милиони бавни игри блекджек тестета, книги, които си бяха чели под нос един на друг в малката тъмна стая на светлината на единствената крушка, а гласовете им се носеха като нощни пеперуди през сенките.

— Май ще си сваля обувките — рече той. — За сто и двамайсет секунди, преди да изтичаме отново навън.

— Не е хубаво краката ти през цялото време да са затворени.

И двамата си събуха обувките.

— Елма?

— Да? — погледна го тя.

— Нищо — каза той.

Чуха тиктакането на часовника над камината. Уловиха се, че му хвърлят погледи. Два следобед. Само шест часа до осем.

— Джон?

— Да?

— Няма значение.

Продължиха да седят.

— Дали да не обуюем вълнените пантофи? — запита се той.

— Ще ида да ги взема.

Донесе пантофите.

Нахлузиха ги и въздъхнаха блажено от мекия допир.

— Ааааах!

— Защо си още със сако и жилетка?

— Знаеш ли, новите дрехи са същинска броня. — Свали сакото, а след него и жилетката.

Столовете заскърцаха.

— Я, вече е четири — обади се по едно време тя.

— Времето направо лети. Вече е много късно за излизане, не мислиш ли?

— Прекалено късно. По-добре да си починем малко. Можем да поръчаме такси за вечерята.

— Елма. — Облиза устни.

— Да?

— Ох, забравих. — Извърна очи към стената.

— Защо ли не се отърва от дрехите и не сложа халата? — запита се той пет минути по-късно. — Мога да се облека за миг, преди да тръгнем за голямата гощавка.

— Ето това е разумно решение — съгласи се тя. — Джон?

— Имаш да ми казваш нещо ли?

Тя погледна новите обувки, които лежаха на пода. Спомни си нежното докосване по ходилото, бавното милване на пръстите.

— Не.

Заслушаха се в биенето на сърцата си в притихналата стая. Седяха и въздишаха в халатите си.

— Просто съм *мъничко* уморена. Не много, нали разбираш? — каза тя. — Само *мъничко*.

— Естествено. Какъв ден беше само. Какъв ден.

— Не можеш просто да се *втурнеш* навън, нали така?
— Затова по-полека. Вече не сме в първа младост.
— Така е.
— И аз съм малко изтощен — небрежно призна той.
— Може би... — Тя хвърли поглед към часовника. — Може би няма да е зле да хапнем *тук* тази вечер. Винаги можем да излезем на вечеря и утре.
— Наистина умно предложение — каза той. — И без това не умирам от глад.
— Странно, аз също.
— Но после ще идем на кино, нали?
— *Разбира се!*
Задъвкаха сирене и стари сухари, досущ като мишки в тъмното.
Седем часа.
— Знаеш ли, нещо ми стана зле — обади се той.
— Нима?
— И гърбът ме наболява.
— Искаш ли да те разтрия?
— Благодаря, Елма, златни ръце имаш. Разбираш как се прави масаж — нито силно, нито слабо, а *точно* както трябва.
— Краката ми горят — рече тя. — Май няма да стигна до киното.
— Е, тогава друг път — каза той.
— Чудя се дали му няма нещо на това сирене? Май имам киселини.
— И *ти* ли забеляза?
Погледнаха шишенцата на масата.
Седем и половина. Осем без четвърт.
— Почти осем е.
— Джон!
— Елма!
Бяха го казали едновременно.
Разсмяха се стреснато.
— Какво има?
— Казвай.
— Не, ти казвай!
Замълчаха, заслушани и загледани в часовника. Сърцата им туптяха все по-бързо и по-бързо. Лицата им пребледняха.

— Май ще взема малко мента за стомаха — каза г-н Алегзандър.

— После ми дай лъжичката — каза тя.

Примлясваха с устни в полутъмната стая, осветявана от мъничката крушка.

Тик-так, тик-так, тик-так.

Чуха стъпки по пътеката. По стълбите на верандата. Звънецът иззвъня.

Вцепениха се.

Звънецът иззвъня отново.

Продължиха да седят в тъмното.

Звънецът иззвъня още шест пъти.

— Да не отговаряме — казаха едновременно. Отново се сепнаха, ахнаха и се погледнаха един друг.

— Едва ли е нещо важно.

— Нищо важно. Ще искат да говорят. А ние сме уморени, нали?

— Доста — съгласи се тя.

Звънецът иззвъня.

Чу се тих звън, когато г-н Алегзандър си сипа втора лъжичка мента. Съпругата му изпи бяло хапче с глътка вода.

Звънецът иззвъня безжалостно за последен път.

— Само ще надникна през прозореца — каза той. Остави жена си и отиде да погледне. Самюел Сполдинг слизаше по стъпалата на верандата с гръб към него. Г-н Алегзандър не можеше да си спомни лицето му.

Г-жа Алегзандър вече беше в съседната стая и надничаше тайно през прозореца. Видя на улицата жената от клуб „Напръстник“, която тъкмо завиваше по пътеката, когато мъжът слезе по стъпалата. Срещнаха се. Гласовете им замърмориха тихо в спокойната пролетна вечер.

Двамата непознати погледнаха едновременно към тъмната къща.

Внезапно се разсмяха.

Отново погледнаха къщата. После тръгнаха по пътеката и се отдалечиха заедно по улицата под осветените от луната дървета, като се смееха, клатеха глави и разговаряха, докато не изчезнаха от поглед.

Когато г-н Алегзандър се върна в дневната, жена му вече беше наляла топла вода в малкото корито, в което можеха заедно да накиснат краката си. Беше донесла и ново шишенце арника. Чу я как мие ръцете

си. Когато се върна от банята, миришеше на сапун вместо на пролетна върбинка.

Седнаха и си натопиха краката.

— Май ще е по-добре да върнем билетите за съботното представление — каза той. — Както и за онази благотворителна сбирка следващата седмица. Кой знае какво може да стане дотогава.

— Добре — съгласи се тя.

От пролетния следобед сякаш бяха минали милион години.

— Чудя се кой ли звъня — каза тя.

— Не знам — отвърна той и посегна за ментовия сироп. Отпи глътка. — Какво ще кажете за един блекджек, госпожо?

Тя се настани в стола си и едва доловимо изви тяло.

— Нищо против.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.